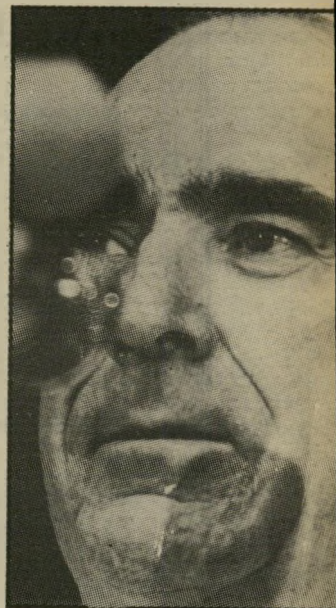

העם ימינה - פנה

ריח השילטון עולה בנחירי המערך - ולשם כך הוא צועד ימינה

כניגוד למיבחן הממשי בקלפיות הבחירות העירוניות, שבהן שלטה מגמה מעורכת, מתפרסמות לאחר רונה, עיתים לבקרים, תוצאות של מישאלי דעתיקהל, המעניקים למערך יתרון גדול על פני הליכוד. אילו ניתן היה להפוך את תוצאות הסקרים האלה לתוצאות הבחירות, מבלי לעבור את התהליך המכאיב והרהיבאפתעות של בחירות אמיתיות, היה המערך חוזר עתה לשילטון.

מייסדיתניעה איתן תחייה! ליכוד! מערך!

פאסיסטית", אך בישראל זכתה בציון של "שחרת ארץ-ישראל השלמה". העובדה הקובעת: האנשים שהת' כנסו לקריאת רפול באו ברובם רווקא מן המושבים והקיבוצים של מיפלגת העבודה.

רפול הוא אדם פרימיטיבי, אך לא טיפש. יש לו הערמוניות של איכר עתיך. בתנועת-התחייה הקטנה, הרוגלת ברעיונות זהים. הוא יכול להצטרף בכל עת לחרות, אך גם שם אין קאריירה מזהירה ממתנה לו. לחרות יש אריאל שרון אחד, המבקש לעלות לשילטון תחת אותו הדגל. אין צורך בשרון שני.

לעומת זאת יש מקום לרפול במערך. אין ספק שהוא פולח לכיוון זה. ואילו ראשי המערך, המבקשים למשוך לצידם את הציבור המאוכזב של כוחריהליכוד, עשויים לקדם בכרכה את בואו של רפול ואנשיו.

לעבר רפול. במערך נטוש עתה - לפחות מתחת לפני השטח - מאבק על המנהיגות (ראה עמודים 14 - 15). אך שום שינוי אמיתי לטובה אינו מתחולל בה.

אם המיפלגה צועדת ככלל, היא צועדת ככיוון שבו צעדו המשתתפים במיצע נעמת - לעבר רפול.

הכנסת

פחות יפאני מיפאני

הנורמה שנקבעה עליידי אהרון אבוהצירא התקבלה עתה ביפאן.

המדינה כולה ראתה אותו ביום הבחירות. אהרון אבוהצירא, האסיר מט' 1 במדינת-ישראל, שהותר לו לרצות את עונשו בעבודת-חוזק במיתקן מיטטרתי, ניהל את מערכת מיפלגתו.

אבוהצירא, שגדון עליידי בית המישפט הגבוה ביותר של המדינה לעונש-מאסר על עבירה שיש עימה קלון, לא זה בילבד שלא התפטר מן הכנסת, אלא שהוא מתפקד כמנהיג מיפלגה לכל דבר. אין זה מפריע לחסידי ולבחריו, וגם לא לעמיתיו במיפלגתו ובמיפלגות האחרות. כך נקבעה נורמה חדשה במדינת ישראל.

לא חאראקירי. אילו היה אבוהצירא יפאני לפני רור, הוא היה מצע חאראקירי ביום פסקי-הדין, ומתאבד לכל יחיד חיתוך כישנו. אילו היה בריטי, היה לפחות מתפטר. אולם נראה כי ישראל משמשת - לפחות בשטח זה - אור לגויים.

הנורמות שנקבעו אצלו מתקבלות גם עליידי אחרים. ובראש וראשונה - רווקא ביפאן. השבוע התחוללה סערה פוליטית סביב אישיותו של חבר הפרלמנט היפאני, ראשיהממשלה לשעבר קאי קואי טאנאקה. איש זה נתפס בקבלת שוחד בסך 2.2 מיליון דולארים מחברת-המטוסים האמריקאית לוק-היד. לפני שבועיים נידון לארבע שנות-מאסר, ולקנס בסך 2.2 מיליון דולר, כסכום השוחד. הוא הגיש עירעור.

אחרי מתן פסקי-הדין תבעו רבים מטאנאקה להתפטר מחברותו כפר-למנט. אולם אין הוא חולם על כך. גם יורשו ובן-חסותו, ראשיהממשלה הנוכחי יאסוהירו נאקאסונה, לא הצליח לשדלו לכך.

הסכרו של טאנאקה יכול היה להיות תרגום מתוחכם יותר של דיכרי אבוהצירא: ההתפטרות כמוה כמות פוליטי, אמר האיש שסירב לבצע חאראקירי, "בשעה שטרופה זו אני אנהג בהתאפקות, מול פני ציפיות העם היפאני".

כלומר: לכו לעזאזל.

ביטחון

להתנגע לבגין

הפרקליט הערבי שוחרר ונשלח למעצר-בית. עיתונאי ערבי נחקר ואור אדום נדלק במערכת.

מה היתה הסיבה האמיתית למעצרו של הפרקליט הערבי מוחמד מיעארי? תחילה השמיעה התביעה באיוני שופט-השלום הדרווי טענה מרעישת: מיעארי נפגש עם ראשי אש"ף. השופט עיין בחומר "חסוי" ושלח את עורך-הדין למעצר בן שמונה ימים. הוא נרעש עד כרי כך, שאסר עליו גם להיפגש עם פרקליטיו.

חיש-מהרה התברר כי כל האישום נגד מיעארי הוא שנפגש עם אנשי אש"ף בוועידה מטעם האו"ם לדיון בשאלת פלסטין, שנערכה בז'נבה (העולם הזה, 31 ביולי והלאה). מיעארי וסטרנט ערבי, שנעצר יחד עימו, הוזמנו לשם כנציגיו של גוף ערבי-ישראל המטפל בעצירים. הוא נמנה עם עשרים ישראלים, יהודים וערבים, שהוזמנו לוועידה. כולם נפגשו עם אנשי אש"ף. כשם שנציג ישראל באו"ם נפגש עם נציג אש"ף בדיונים השונים.

נראה כי ההר הוליד עכבר. תחילה הסכים השופט להרשות למיעארי להיפגש עם פרקליטיו, עורכי-הדין

בגין: דיכאון מוחלט

חודשיים אחרי הודעתו על התפטרותו. מנחם בגין כמעט שנכחה. קבצי-החיים המסחרר בישראל כבר הפך את האיש לנחלת העבר הרחוק. אולם מנחם בגין חי וקיים. השאלה היא: איך? לאחרונה פשטו שמעות הטוענות כי בגין איבד את השליטה על גופו. שאינו מסוגל לתפקד גם במישור הגופני הפשוט ביותר. ועוד. לעומת זאת סיפרו אנשים, שהצליחו לטלפן לביתו, שהוא עונה ככל האדם. לפי אחת הגירסות, אין הוא סובל אלא ממחלת-העור.

התיאור העובדתי המוסמך הוא זה: מנחם בגין מתפקד בהחלט במישור הגופני. הוא יכול לטפל בעצמו. לדבר עם בני-אדם המטלפנים אליו. בריאותו הגופנית תקינה. אולם במרבית שעות היממה שרוע בגין על מיטתו. כשקצו מגדל והוא מוקף בערבויה על עיתונים וספרים. הוא מבלה שעות על גבי שעות כשהוא בוחה באוויר ואינו עושה דבר. זהו מצב של דיכאון עמוק. כמעט טוטאלי. יש המקווים שהוא יצליח לצאת ממנו. באחד הימים, ויש שהתייאשו סופית, המאמינים כי זהו מצב ללא-תקנה. בגין מקבל רק את בנו ושתי בנותיו, את מזכירו יחיאל קדישה ואת מזכיר-הממשלה, דן מרידור, המקורב אליו מאוד. הללו משתדלים ככל יכולתם להוציא אותו מן הדיכאון. הם מנסים, למשל, לשדל אותו להיפגש עם אישי-המדינה. לפי שעה - ללא הצלחה.

עסקן-המערך אלמולינו בצעדת-היורדן. היי, תוריד את היד!

ולמנהיגות המתונה של אש"ף. איכרא הים נחקר על כך, במטרה להאשימו על פי החוק הנתעב המכונה בפייכל על שם האיש שהמציא אותו: שר-המישפטים לשעבר שמואל תמיר. חוקך תמיר" הורסני מאפשר לשלוח לכלא כל אדם "המודה" עם אש"ף עליידי החוקת הדגל הפלסטיני, השמעת שיר לאומי פלסטיני וכתיבת חומר שניתן לפרשו כאוור לאש"ף. כלומר: כמעט כל פלסטיני באשר הוא.

כאשר שוחרר איבראים קרעין בערבות, היה ברור שקרה משהו. מעולם לא הואשם עיתונאי ערבי על פי חוק זה, כשם שמעולם לא נאסר איש-ציבור יהודי או ערבי בישראל בגלל פגישות פוליטיות עם אנשי אש"ף.

להיפך: ביום שנעצר מיעארי, הדין לית-המישפט העליון שהיועץ המישפטי לממשלה צדק כאשר לא חקר ולא העמיד לדין את האלוף (מיל') מתי פלד, בגלל הופעתו המשותפת עם עיצאם סרטאוי המנוח במסיבת עיתונאים. השופטים לא הסתפקו בכך, אלא חייבו את בעל-העתירה, העסקן ה"ליברלי" הכושל ידידיה בארי, לשלם סכומים גבוהים כשכר-טירחה לעורכי-הדין של המדינה ושל פלד. גם את פלד ייצג אמנון זיכרונ.

ההלצה התאמתה. האם קרה משהו? תיתכן רק תשובה אחת: עם עלייתו של יצחק שמיר לשילטון, הונהגה מייד מדיניות חדשה.

ככל רחבי המערכת הדמוקרטית נדלקו אורות אדומים. נראה כי שמיר, שהכריז בשעתו פומבית שפגישותיהם של אבנרי, פלד ויעקוב ארנון עם יאסר ערפאת הן "תחתית השילפלות האגוד שית", אינו מתכוון להסתפק במילים המדינה עולה על הדרך חדשה, שאימתה במרהה את ההלצה שאמרה, לפני שנה: "עוד נתגעגע בחורה ל-נחם בגין!"

אמנון זיכרונ והאשם אלי-ח'טיב. אחר-כך ביקשה המישטרה עצמה לשחררו ממעצרו, מכיוון שלא הצליחה לגייס ראיות חדשות.

עונש בלי מישפט.

באותו רגע התחיל פרק ב'. אך שוחרר מיעארי ממעצרו המישפטי, הוטל עליו מעצר אחר. בחתימת המפקד הצבאי, הוטל עליו מעצר-בית, יחד עם החובה להתייצב פעמים ביום במישטרה. פירוש הרברי: חיסול יכולתו לעבוד.

פקודה כזאת מטעם אלוף-הפיקוד ניתנת, בדרך כלל, על פי בקשת שרות-הבטחון-הכללי. חתימת האלוף היא פורמאלית בלבד.

אחרי שלא הוכאו נגד מיעארי ראיות בבית-המישפט, אין מעצר-בית כזה יכול להתפרש אלא כאמצעי של הטרדה וענישה - ללא-מישפט. המטרה הסבירה: להפחיד את הציבור הערבי בישראל ולהרתיע אותו מפני פעילות פוליטית.

התוצאה בעבר ובהווה: מסירת המוגנפול על הפעולה הפוליטית הערבית בישראל בידי רק"ח. קו זה נקבע עוד בימי דויד ברגוריון. הוא נחלש בשנים האחרונות. עכשיו התחוק לפתע מחדש.

שאלות לעיתונאי.

מדוע? מדוע דווקא עכשיו? יתכן שהתשובה לכך טמונה בכרשה, שאינה קשורה כלל במיעארי ובוועידת-ז'נבה.

בירושלים נעצר לחקירה איבראים קרעין, עיתונאי ממיזרח העיר, המנהל את מישור-העיתונות המפורסם של ריימונדה טוויל. המישור מפרסם ביל-טין יומי על המתרחש בגדה. המיועד בעיקר לעיתונאים זרים, וגם שבועון בשם אל-עוודה ("השיבה"). כמו כל העיתונים והשבועונים במיזרח-ירושלים, גם ביטאונים אלה כתובים ברוח של אהרה ליאסר ערפאת